

og Oberster, og ser man paa Flaadeloven, saa møder man der et Antal af i Alt 18 højere Officerer, saa at altsaa vort lille Forsvarsvæsen i Alt skulde tælle 107 højere Officerer. Jeg har hørt, at Fremmede se noget af dette store Apparat til et saa lille Forsvarsvæsen. Naar, det dog vi nu ikke af, men jeg tror dog, at der er nogen Grund til at anstille Betragtninger paa dette Punkt. Da vi for 5 Aar siden vedtogte Lovene for Søværn og Flaaden, var jeg med til at simplificere de mange Grader noget, det vil sige til at indskrænke deres Tal, idet man troede, at det var bedre kun at have 3 eller 4 Grader end de mangfoldige, man havde før. I Søværnet hændte man jo saaledes tidligere Kapitainlieutenanter, Kapitainer, Orlogskapitainer, Viceadmiraler, Kontreadmiraler osv. og i Søværn havde vi Majorer, Oberstlieutenanter, Generalmajorer, Generallieutenanter o. s. v. Jeg er nu imidlertid meget i Tvivl om, hvorvidt vi gjorde rigtigt i saaledes at indskrænke Antallet af Graderne og navnlig i at gjøre Kommandørstilen til den højeste paa det ene Sted og Generalstilen til den højeste paa det andet Sted, og denne Tvivl er navnlig bleven bestyrket ved at se den ærede Ministers Forbring paa begge Steder. Grunden til, at man f. Ex. gav Flere Navn af „General“, var den, at man vilde gjøre det lettere for Overbestyrelsen ved Krigs Udbrud at komme bort fra de personlige Hensyn og at kunne gribe ind og faae fat paa den, der efter dens Mening var den Dygtigste og Bedste; men ser man nu, at den meget ærede Minister allerede under Fred vil have udpeget den Enkelte, saa ham fast og gjøre ham saa stor, at Forsætningen næsten trues af hans Storhed, saa kan jeg ikke negte, at den Tanke, vi havde for 5 Aar siden, tilbøls er slaaet til Jorden. Men det er ikke det Væreste; der er en anden Betragtning, der gjør sig gjældende, og det er den, at med den større Titel, og det en Titel, der i flere Tilfælde ikke svarer til Stillingen, følger uvilkaarlig større Forbring. Det vilde ikke være Tilfældet i et Land og et Følk, hvor Titelvæsenet ikke har det Mindste at betyde; men i et saa titelsygt Land som vort og hos et Følk som det danske, der dog virkelig viser en forunderlig Naragtighed ved at løbe efter den Slags tomme Ting, har det unegtelig sin meget skadelige Indflydelse at give en Mand et Navn, der dog ikke ganske svarer til hans Stilling. Man skyder derved ikke blot ham op i en Stilling, der ikke har noget Tilsvarende i Virkeligheden, men med ham tillige hele hans Familie, kort sagt alle dem, der staa ham nær, og selv om den Bedkommende gjerne vil skyde de Forbring fra sig, som saa let kunne rejse sig til de forskjellige Sider, saa kunne disse Forbring dog overvælde ham og gjøre, at Livets Krav til ham uvilkaarlig blive større, end om vi lode hans Titel svare til den Tjeneste, vi fordre af ham enten i Søværn eller Flaaden. Dette Punkt turde

dog maasse fortjene nogen Opmærksomhed, og jeg skal sige, at jeg ved at iagttage de Ulemper, som i de sidste 5 Aar have været forbundne med den Foranstaltning, vi traf, den Gang vi vedtogte Søloven og Flaadeloven, har været nær ved at fortryde, at jeg den Gang var med til at stemme for dette Forslag.

Ivermoes: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe, idet jeg naturligvis som usaghyndig med Hensyn til Detaillen Flaaden vedrørende ikke agter at forbyde mig i Betragtninger over Flaadens Materiel. Jeg skal ikke negte, at det har gjort et noget nedslaaende Indtryk paa mig at høre den ærede Rigsdagsmand, som sidder her foran (Schönheyder), give en Skildring af, hvorledes Sagen vil udvikle sig efter den Ordning, der er foreslaaet af det høie Ministerium. Naar den ærede Rigsdagsmand for Deile Amts 2den Valokreds (Berg) i dette Dieblif sagde, at han troede, der vilde komme meget mere Liv i det Sele, dersom Flaadens Officerer vilde sige: „Lad os forlade de kostbare Pantferffibe og giv os hurtigseilende Træskibe med det mest udmærkede Skytz“ saa er dette vistnok meget rigtigt, men paa den anden Side betvivler i det Mindste jeg — efter, hvad jeg har hørt, og efter de mange Samtaler, jeg har hørt om dette Punkt — at Flaadens Officerer ville gjøre det, og derhos tvivler jeg ogsaa paa, at de ville være berettigede dertil. Jeg tror, at Flaaden vel ikke bør bestaa udelukkende af disse svære pantsrede Skibe, men at der ogsaa behøves andre Skibe, netop med de Egenstaber, som den ærede Taler ansøgte; men saa længe Udviklingen i Staternes Flaader bevares den nu havende Retning, tror jeg, det er nødvendigt ikke at byde med det Bestaaende. For at Flaadens Officerer kunne have den Tillid til Materiellet, som dog er det, det kommer an paa — bør vi saaledes efter den Udviklingstrin, som Sagen staaar paa, efter min Anskuelse ikke fuldstændig forlade Pantferret. Jeg deler flere af de Betragtninger, som ere udtalte af min ærede Nabo til Høire (D. Hansen) med Hensyn til Skibsafdelingerne og med Hensyn de to Admiralers Kommando. I Øvrigt har det glædet mig overordentlig af det forelagte Lovforslag at se, at en af de Ulemper, som jeg altid har hørt anføre, og som jeg saa godt kan forstaa for Flaadens Bedkommende, nemlig den, at navnlig Artilleri-mandskabet ikke fik nogen gjentagen Øvelse, er hævet i det foreliggende Lovforslag. For Advancesmentets Bedkommende skal jeg tilstaa, at jeg er bleven noget forundret ved at se en Bestemmelse — og navnlig ogsaa ved ikke tidligere at have anset dens Tilværelse — nemlig den, der siger, at der er et Forfremmelsesraad for Underofficerer. Da der ingen Bemærkninger ere faldne i saa Henseende fra de mere saghyndige Herrens Side, saa tvivler jeg ikke paa, at en saadan Institution er